

[Sørensen (Sejfflod).]

lede af disse, om jeg saa maa sige, blidere Toner, der lød under Valgkampen i min Valgkreds, kunde jeg have Lyst til, da ogsaa andre er kommet med Citater, med den højtærede Formands Tilladelse at bringe et ganske kort Citat.

Der har været ført en hidsig Debat om den konservative Ungdom mellem Regeringspartierne og de Konservative. En Aften, da der sad 6-7 unge Konservative paa Bænken i lange Støvler og med Brillen paa, benyttede jeg Lejligheden til at sige: „Undskyld, de Herrer, jeg vil gerne give Dem et godt Raad. Tag Brillerne af, for hvis der skulde ske noget, saa er de upraktiske“. Jeg mener, at det var blidere Toner.

Mellem det ærede Medlem Hr. Brorsen og Det frie Folkeparti er der ført en Debat, som var over alle Grænser. Ved Valutalovens Behandling udtalte det ærede Medlem Hr. Krag, at han og hans Parti vilde ikke bøje Nakken for Regeringspartierne. Jeg kender en Mand paa min Ægn, som ogsaa har det Mundheld: Ingen kan min Nakke bøje. Saa sidder han lidt, og saa følger han til: Ingen kan min stive Nakke bøje. Men jeg gør opmærksom paa, at Venstre fik Nakken bøjet i 1932, og de fik det ogsaa den 22. Oktober. Det ærede Medlem Hr. Krags Udtalelse om, at han ikke vil bøje Nakken, leder min Tanke hen paa noget andet, nemlig paa de bekendte Ord i vor store Digter Jeppe Aakjærs Digt Pæ' Sivensak: „Med Nakken stiv“ . . . o. s. v. Jeg tror ikke, man skal komme med den Slags Udtalelser, for det er en Kendsgerning, at de Herrer har faaet Nakken bøjet, og det er ogsaa Vælgerens Vilje, at de skal gaa ind i et Samarbejde til Gavn ikke alene for Venstre, men for hele det danske Folk.

Arnth Jensen: Den første menige Faler under denne Finanslovdebat var det ærede Medlem Hr. Borgbjerg. Talen blev holdt paa en frisk og vittig Maade, men dens Indhold var alligevel af en saadan Art, at det forekommer mig, at den for visse Afsnits Vedkommende ikke kan staa uimodsagt.

Den første Del af Talen gav jo Anledning til en ret voldsom Debat, en Debat, som flere Gange senere under denne Finanslovbehandling er dukket op, og en Debat, som, baade naar man ser paa Deltagelsen og paa Indholdet, ikke just underbygger den Paastand, det ærede Medlem ved Forældrerådsmødet fremsatte om, at for Dannelsens Skyld burde der indføres Undervisning i fremmede Sprog i Folkeskolens ældste

Klasser. Jeg vilde tro, at det ærede Medlem ved nærmere Eftertanke, maaske ogsaa med denne Debat i Erindring, vil revidere sin Anskuelse i den Retning noget.

Talens andet Afsnit var efter min Mening forbeholdt den højtærede Statsminister. Den højtærede Statsminister faar nemlig at vide, at baade det ærede Medlem selv og mange andre vil mene, at den „politiske Nødvendighed“, at det netop blev det ærede Medlem, der maatte gaa ud af Ministeriet, burde være undgaaet. Vi faar at vide, at den ærede Ordfører for Retsforbundet er af den Mening. Endvidere fører det ærede Medlem Hr. Borgbjerg som Vidner en Amtsskolekonsulent, der er Venstremand, og en Førstelærer, der er Konservativ, og tillige oplyser det ærede Medlem, at der staaer en større Korrespondance til Raadighed for Statsministeren, som vidner i samme Retning.

Vi faar ogsaa at vide, at der er ikke noget af det, der har hjulpet. Det ærede Medlem maatte bøje sig for Nødvendigheden. Jeg kan tænke mig, at det ærede Medlem, som er saa godt kendt med Grundtvig, da endelig Afgørelsen var faldet, ved sig selv har nynnet de bekendte Strofer af den gamle Folkeviser, der er oversat af Grundtvig, og hvori det hedder:

„Fra Skoven fløj den gamle Ørn,
det timedes ham saa ilde, og alle de arme
Fugle smaa, de fore om Raad saa vilde.“

Ja, man forstaar, at vemodig har Afskedsstunden været, endnu var det ærede Medlem ikke rejsefærdig, endnu kun en Vinterperiode, det var det eneste, han ønskede. Men ikke engang det kunde indrømmes; Alfader talte, og det ærede Medlem maatte bøje sig. Og saa kan jeg tænke mig, at det ærede Medlem igen er tyet til Grundtvig nu midt i al Bedrøveligheden og har slaaet op i Krøniker og Rim til levende Skolebrug, der blev skrevet i 1829, hvori det hedder:

„Thi bærer jeg taalig de trange Kaar,
jeg ej formaar at vende, og venter mig
stadig et Gyldenaar, endnu før Verdens
Ende.“

Vi faar ogsaa at vide, hvad Gyldenaaret er. Det skal Efterfølgeren med det ærede Medlems Hjælp bringe, og Gyldenaaret, som skal komme, det er Folkeskolereformens Gennemførelse. Det ærede Medlem oplyser, at den højtærede Undervisningsminister fuldkommen vil følge den skolepolitiske Linie, det ærede Medlem har fulgt i sin Minister-tid. Dette Ord „fuldkommen“ blev understreget meget stærkt af det ærede Medlem. Det kan betyde adskilligt. Den højtærede